

บทที่ 1

กระต่ายหมุนตัวไปมาหน้ากระจกตั้งแต่เช้าตรู่ นี่ก็ล่วงเลยมาถึงเวลา 7.00 น. แล้วแต่เธอก็ยังหมุนไม่เลิก ก็วันนี้เป็นวันแรกที่เธอจะทำงานเลยต้องพิถีพิถันเป็นพิเศษ หญิงสาวใส่กางเกงยีนตัวหลวมและเสื้อยืดแขนกุดพอดีตัว คาดเข็มขัดหนังเส้นโต สะพายกระเป๋าเฉียงไหล่ ผสมซอยสั้นหัวเรียบ ใส่เจลเพื่อไม่ให้ปลายผมสะบัดและยุ่งเหยิงเช่นปกติ เธอขยับเข้าไปชิดกระจก พิศไบบนหน้าของตัวเองอีกครั้ง รูปหน้าที่เพื่อนๆ ชอบก่อนว่า 'ยัยหน้ายาว' เวลานี้เหมือนยิ่งยาวขึ้นกว่าเดิม ก็เมื่อคืนเธอตื่นตื่นเลยพานนอนไม่หลับ แก้มก็เลยยิ่งดูตอบเข้าไปใหญ่

ตาเล็กๆ ที่ทางตาเฉียงขึ้นก็มีรอยคล้ำ เรียวปากที่ไม่วายถูกเพื่อนๆ วิจารณ์ว่าประหลาด เพราะริมฝีปากด้านบนนั้นบางเฉียบแต่ด้านล่างหนาเกินเหตุจนเพื่อนๆ ล้อเลียนว่า 'ยัยปากห้อย' ก็ดูยิ่งห้อยและแห้งไม่ว่าเธอจะทาลิปมันหลายรอบแล้วก็ตาม เพราะเวลาคิดอะไรเพลินๆ เธอชอบแกะปากของตัวเองเล่นจนติดเป็นนิสัย จนมันแห้งและเป็นแผลอยู่เกือบตลอดเวลา

"สงสัยเราจะต้องหัดแต่งหน้าบ้างแล้วละ วันนี้หลังเลิกงานจะต้องไปซื้อเครื่องสำอางซะหน่อย" กระจ่ายพึมพำกับตัวเองก่อนจะหมุนตัวหน้ากระจกอีกรอบ และครั้งนี้เธอถึงกับเซไปจนขอบตึงยั้ง มันก็น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงตอนนี้เธอหมุนเข้าไปเกือบร้อยรอบแล้ว กระจ่าง

"กระจ่าย...ตื่นหรือยังละ แม่ไปทำงานก่อนนะ อย่าลืมหินข้าวต้ม กระดูกหมูละ" แม่ร้องเรียกอยู่หน้าห้อง

"ค่ะแม่" เธอร้องตอบก่อนจะเดินไปเปิดประตูห้อง

"วันนี้ไปทำงานวันแรกก็อย่าสายแล้วกัน ทำตัวดีๆ นะ อย่าก่อเรื่อง" แม่บอกอย่างห่วงใย

"ค่ะแม่" กระจ่ายเข้าไปกอดแม่ไว้

"แม่ไปละ พอรออยู่"

กระจ่ายมองตามร่างบางๆ ของแม่ที่เดินไปหาพ่อซึ่งกำลังสตาร์ทรถ รอออยู่อย่างสุขใจ พ่อกับแม่ถึงจะเป็นแค่ครูสอนนักเรียนประถมในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง พี่ชายก็เป็นครูสอนศิลปะป้องกันตัวซึ่งเป็นอาชีพที่เรียบง่าย แต่พ่อแม่และพี่ชายก็มีความสุขกับงานของตัวเอง...แม้ฐานะทางบ้านเธอจะไม่ร่ำรวย แต่ทุกคนก็ไม่เคยขาดแคลน เพราะพ่อกับแม่เป็นคนมัธยัสถ์และสอนให้กระจ่ายกับพี่ชายมีนิสัยเช่นนั้นด้วย แต่บางทีเธอก็โดนแม่บ่นเอาบ้างในเรื่องเสื้อผ้า เพราะเธอก็เป็นคนที่ไม่สนใจเรื่องการแต่งตัว เรื่องแฟชั่นต่างๆ เพราะคิดว่าคนเรานั้นหากรู้จักแต่งตัวให้เข้ากับบุคลิกและตัวตน ถึงแม้จะไม่สวยเหมือนคนอื่นแต่ก็ทำให้ดูดีได้

กระจ่ายกินข้าวต้มกระดูกหมูอย่างรีบเร่ง จากนั้นก็เดินไปยังตู้เก็บรองเท้า เสียเวลาเลือกรองเท้าอยู่นาน ทำไงได้ ก็เธอเป็นคนที่ชอบเลือกมาก คือเรียกให้ตรงๆ ไปเลยก็คือตัวเดียวนั้นแหละ ในกลุ่มเพื่อนสนิทเธอมีสมณานามมากที่สุดก็ว่าได้ นอกจาก 'ยัยกระจ่ายตื่นตูม' แล้วก็มี 'ยัยแพ้อ้วน' 'ยัยซุ่มซุ่ม' 'ยัยปากห้อย' และก็มี 'ยัยเตี้ย' นี้แหละ ก็กระจ่าย

สูงแคร์ร้อยห้าสิบห้า ในขณะที่เพื่อนๆ สูงตั้งแต่ร้อยหกสิบขึ้นไป

โอ...ดูเหมือนเธอจะไม่มีอะไรดีเลยงั้นสิ แต่ขอโทษ ลับหลังกระต่าย ก็แอบได้ยินเพื่อนๆ พูดถึงเธอว่ารู้จักแต่งตัวให้ดูดีได้อย่างไม่น่าเชื่อ บุคลิก ชนๆ ปนชุ่มช่ำของเธอก็ดูน่ารักน่าเอ็นดูไม่น้อย เพราะอย่างนี้นะสิ เธอ ถึงได้คบกับเพื่อนสนิททั้งกลุ่มต่อไปได้ โธ...ถ้าเธอไม่มีดีสักอย่างจังก ก็ไม่คบหรอก ให้มันรู้บ้างสิ

กระต่ายเลือกรองเท้าผ้าใบที่มีพื้นสูงเกือบสองนิ้ว ส่วนสูง 155 ซม. ของเธอก็พรวดพราดไปเกือบ 160 ซม. ถ้าหากได้ไปยืนเคียงข้างคนตัวสูง ก็คงไม่น่าเกลียดนัก

เมื่อแลกบัตรที่ป้อมยามหน้าบริษัทแล้ว กระต่ายก็แหบวิ่งเข้าไปใน ตึกที่ตั้งของบริษัทยักษ์ใหญ่ของวงการบันเทิงซึ่งเป็นทั้งค่ายเพลง ผลิต ภาพยนตร์ ละคร และรายการโทรทัศน์ เธออดไม่ได้ที่จะรู้สึกภูมิใจใน ตัวเองที่สามารถเข้ามาทำงานที่นี่ได้ในตำแหน่งคอลัมนิสต์ เมื่อเดินไปหยุด อยู่หน้าเคาน์เตอร์ พนักงานก็บอกให้เธอขึ้นไปพบหัวหน้าแผนกที่ชั้น ยี่สิบสอง

"เฮ้ย" เธอหลุดเสียงออกมาอย่างลึมตัว ก่อนจะวิ่งมาหยุดอยู่หน้าลิฟท์ ใหม่ๆ อย่างนี้ผู้คนยังบางตา เมื่อลิฟท์เปิดออกกระต่ายก็ก้าวเข้าไป และเมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครจะก้าวเข้ามาอีกแล้วก็จะกดปิด แต่แล้วก็ต้อง สะอึกสุดตัวเมื่อเห็นชายาวๆ ของใครคนหนึ่งก้าวเข้ามาอย่างรวดเร็ว เธอ เยกหน้าขึ้นมองคนผู้นั้น

กระต่ายยืนตัวแข็งทื่อ ตาเบิกกว้าง ร่างกายสั่นสะท้านขึ้นมาอย่าง ไม่รู้ตัว ลิฟท์เลื่อนสูงขึ้นเรื่อยๆ ราวกับตึกร้างผู้คนไปแล้วเมื่อเธอต้อง อยู่ลิฟท์เพียงสองคนกับผู้ชายที่เธอเกลียดและกลัวคนนั้น

"จ้องอยู่ได้ น่ารำคาญจริง!" เสียงที่ตวาดขึ้นนั้นยิ่งทำให้กระต่ายแหบ กลั้นหายใจ

ไอ้ยัย! ตายแล้ว โชคชะตาทำไมไม่เข้าข้างเราเลยเลย ทำไมนะ คนที่ก้าวเข้ามาในลิฟท์พร้อมกับเราน่าจะเป็นคนที่เราหลงใหลคลั่งไคล้มานาน ป็อย่างนรา พระเอกหนุ่มเบอร์วันของค่ายเอสอาร์โปรโมชัน ทำไมสวรรค์ต้องกลั่นแกล้งโดยส่งมายใจ นักแสดงตัวร้ายลูกครึ่งไทย-อังกฤษของค่ายมาด้วย

เมื่อคืนเธอดูละครของค่ายเอสอาร์เรื่อง 'ลมรัก' เห็นตอนที่โจ ตัวร้ายของเรื่องกำลังปล้ำนางเอก ทำทางที่นจนเธอแขงและนึกเกลียด ขี้หน้าครามครัน แต่เียงวันนี้ดันได้ขึ้นลิฟท์พร้อมกับเขอีก กระจาย เหลือบมองหน้าเหี้ยมๆ ดูๆ ที่รุ่งรังด้วยผมสีน้ำตาลยาวระต้นคอ ปลายผมหยักศกสะบัดล้อมกรอบหน้าเรียวคม เห็นโหนกแก้มสูงชัดเจน ปลายคางที่ทำมุมเฉียงลงมาจากเรียวแก้มดูเป็นเส้นเด่นชัด มีไรหนวดบางๆ แตะแต่ม

ดวงตาสีน้ำตาลคมดูนั้นจ้องเธอราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ เรียวปาก เขามั้มเข้าหากันจนเป็นเส้นตรง ตัวสูงราวกับยักษ์ คงสูงมากกว่า 180 ซม. เพราะเธอเห็นเขาในที่วีเมื่อประกบกับนราก็ดูออกว่าตัวเขาสูงกว่า ช่วงไหล่กว้างนั้นดูผึ่งผายมันคง เลื่อยดสีขาที่เขาสวมใส่ไม่ได้บดบังกล้ามเนื้อ ที่บ่งบอกว่าได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

เขาคงชอบออกกำลังกาย หรือไม่ก็...เฮอะ! ใช้กำลังมากกว่า เท่าที่กระจายรู้ ใจชอบมีเรื่องชกต่อยกับนราจนเป็นข่าวบ่อยๆ สร้างความปวดหัวให้กับผู้บริหารเอสอาร์มาตลอด

เหมือนเนิ่นนานจนอดีต เพราะลิฟท์เพิ่งเลื่อนขึ้นมาถึงชั้นที่ลิบห้า เท่านั้น...กระจายเพลอพนลมออกจากปากอย่างช่วยไม่ได้ แต่แล้วเธอก็ต้องร้องกรี๊ดออกมาอย่างตื่นตระหนก เมื่ออยู่ๆ ไฟก็ดับมืดและลิฟท์จอดนิ่ง

"ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!" กระจายหวีดร้องราวกับเสียดสี ซึ่งมันก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะอยู่ๆ เธอก็ถูกดึงเข้าไปปะทะร่างสูง กลิ่นโคโลญจ์

อ่อนๆ ลอยติดปลายจมูก เธอคิดอยากจะกรี๊ดร้องออกมาให้สุดเสียงอีกครั้งแต่ทำไม่ได้ ด้วยว่ามีมือของเขาปิดอยู่ที่ปากเธออย่างแน่นหนา

กระต่ายพยายามดิ้นรนเพื่อหลุดพ้นวงแขนแข็งแรงนั้น ไม่คิดว่าชีวิตตัวเองจะมาพบเจออะไรที่เลวร้ายเช่นนี้ ถูกข่มขืนและชำแหละในลิฟท์ไ้อ้ย...มันโหดร้ายเกินไปสำหรับผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างเธอที่เชื่อมั่นในการทำดีมาตลอด

คุณพระคุณเจ้าช่วยลูกกระต่ายน้อยด้วยเถอะ เธอได้แต่ภาวนาอย่างสิ้นหวังและหยุดดิ้นรนอย่างยอมแพ้ เมื่อเห็นว่าวงแขนที่รัดเธออยู่นั้นยังแน่นหนักเหมือนกระดุกจะร้าว เธอหลับตาลง กลืนความมืดมิดที่ร้ายล้อม

"นี่เธอ! ตื่นซะทีสิ! ลิฟท์เปิดแล้ว" เสียงดูห้าวพร้อมร่างที่ถูกเขย่าวอย่างแรงทำให้กระต่ายผวาและลืมตาขึ้นอย่างตื่นตระหนก

ลิฟท์เปิดออกแล้วจริงๆ และดูเหมือนจะใช้การได้เป็นปกติ แต่เสียงหัวเราะที่ดังขึ้นจากคนที่มาลงดูนี่ทำให้เธออับอาย ก็เวลานี้เธอยังอยู่ในวงแขนไ้อ้วายร้ายนั้นอยู่เลย

"ว้าย!" เธอร้องขึ้น กำลังจะผละจากวงแขนนั้น แต่ถูกเขาผลักออกไปจากลิฟท์จนเข้าไปชนกับร่างคนที่ตีวงล้อมดูอยู่

"ยัยบ้าเอ๊ย! อยู่ๆ ก็แหกปากร้องกรี๊ดๆ น่ารำคาญ" ร่างสูงนั้นตามติดมาใกล้ จ้องหน้าเธออย่างเดือดตาล

"ก็นายคิดจะข่มขืนฉันนี่!" พยายามจากอาการตื่นตระหนก กระต่ายก็โพล่งออกไปอย่างที่คิดแบบไม่ได้ไตร่ตรอง เสียงซุบซิบดังขึ้นรอบๆ ตัว

"ใคร! ใครจะข่มขืนเธอ ยัยประสาธ!" นิ้วแข็งๆ นั้นจิ้มไปยังหน้าผากเธอแรงๆ จนร่างเล็กเซถอยหลังไปอีกก้าว ยิ่งไงเธอก็ไม่ยอมแพ้หรือจะต้องถลกความชั่วร้ายของไ้อ้คนนี้มีมาตีแผ่ให้ได้

"ก็นายเข้ามาถอดฉันแล้วเอามืออุดปาก ยังสั่งไม่เรียกว่าจะข่มขืนแล้วจะเรียกอะไร หา!"

ร่างสูงนั้นยืนนิ่งราวรูปปั้น ดวงตาที่ลึกลับวาวขึ้นมาก่อนหน้านั้นจุดประกายขบขัน และต่อมาเขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะอย่างเยาะหยันถากถาง

"เธอนี่บ๊องจริงๆ คนอย่างนายใจไม่เสียเวลาข่มขืนผู้หญิงเพอะเพอะไปโล้อย่างเธอให้เสียชื่อหรือก ต่อให้เธอแก้ผ้าต่อหน้าไม่เหลืออะไรสักชิ้นก็เถอะ อย่าหลงตัวเองนักเลย ที่ฉันต้องเข้าไปลือคตัวและอุดปากเธอไว้เพราะเธอมันบ้า! อยู่ๆ ก็คลุ้มคลั่งแหกปากร้องขึ้นมา ฉันรำคาญมันก็เท่านั้น...ยัยประสาท อย่าให้เจออีกนะ!" พุดจบเขาก็จิ้มหน้าผากเธอแรงๆ อีกครั้งก่อนจะเดินจากไปอย่างมั่นใจ

กระต่ายยืนนิ่งงัน อับอายจนอยากจะวิ่งหนีไปจากตรงนั้นถ้าไม่คิดว่าเป็นวันแรกที่เธอเข้ามาทำงาน...ไม่ใ้กว่าวันที่วาดฝันไว้ว่าจะสวยงามต้องเลอะเลือนเปรอะเปื้อน เพียงเพราะเธอขึ้นลิฟท์พร้อมกับไอ้จอมวายร้ายคนนั้น!

คอยดูนะ ซาตินี้จะต้องแก้แค้นหมอนั่นให้ได้! จากความอับอายแปรเปลี่ยนเป็นความเคียดแค้น!

เมื่อผลึกประตูห้องของหัวหน้าฝ่ายคอสมูมเข้าไป กระต่ายก็เจอเข้ากับชายร่างสูงใหญ่ดูเทอะทะ หน้าตาถมึงทึงและแววตาเย็นชา เขามองหน้าเธอหนึ่งๆ เหมือนเนิ่นนานชั่วมกับชั่วกัลป์

"ที! อยู่ๆ เจ้าของร่างสูงใหญ่นั้นก็สะบัดหน้าพริต แล้วยกปลายนิ้วเรียวยาวที่ตบกระหน้าเข้าเหน็บหู

โถ...ที่แท้ก็เป็นผู้ชายดอกไม้นี่ตัวเอง กระต่ายอุทานในใจ

"ทำงานวันแรกหล่อนก็มาสาย อย่างนี้มันจะไปได้สักกี่น้ำกันยะ!" เสียงเล็กแหลมในจังหวะกระทบกระแทกแตกตั้นนั้นทำเอากระต่ายนึกขยาดขึ้นมาทันที

"ขอโทษจริงๆ ค่ะ พอดีมีอุบัติเหตุชนิดหน้อย" กระต่ายยกมือไหว้ "ไม่ต้องแก้ตัวอะไรทั้งนั้น ฉันชี้แจงฟังเรื่องไม่เป็นเรื่อง มาคุยเรื่อง

งานกันเลยทีเดียว"

"ค่ะ"

*ไอ้...วันที่สวยงามของฉันถูกไอ้วายร้ายในใจและนอกใจคนนั้น
ทำพังไม่มีชิ้นดี แล้วยังมาถูกกะเทยยักษ์ทำป่นปี้เข้าไปอีก...*

เมื่อคุยเรื่องงานไปไม่กี่ประโยคเท่านั้น กระจ่ายก็ดูออกว่ามนุษย์ผู้
นี้เป็นคนร้ายกาจคนหนึ่ง ก็เวลาเขาพูดนะ คำคำประชดคำอยู่เกือบตลอด
เวลา มันเป็นผู้ร้ายจริงๆ ที่มาเจอหัวหน้างานแบบนี้ แล้วเธอจะทำงาน
ไปตลอดรอดฝั่งได้ยังไงนะ... *ไอ้ย อายากจะบ้าตาย*

"บอกไว้ซะก่อนนะ ฉันเกลียดนักหนา ผู้หญิงที่เห็นผู้ชายหล่อๆ แล้ว
ทำกรีดกรีดให้ทำ"

"หมายความว่ายิ่งไงคะ" กระจ่ายลื้มตัวเลยย่นเสียงแข็งโต้ไปบ้าง

"ก็หมายความว่า...อย่ามาบ้าดาราแถวนี้ ฉันไม่ชอบ!"

กระจ่ายได้รู้จักกับนิต ซึ่งทำงานมาก่อนสองอาทิตย์และกำลังจะ
ออกจากงานในอาทิตย์หน้า

"ทำไมล่ะ หรือว่าได้งานที่ดีกว่านี้" เธอถามขึ้นอย่างสงสัย

"รู้อัย ไม่มีใครทำงานในแผนกนี้ได้มานานเกินสองเดือนหรอก มีคน
ออกและเข้าอยู่เรื่อยๆ เธออยู่ไปก็รู้อะไรเอง"

"งานมันหนักเธอ" กระจ่ายถามเสียงเบา

"งานนะไม่หนัก แต่คนต่างหากล่ะที่เป็นตัวปัญหา" นิตกระซิบกระซาบ

"ร้ายมากเลยเธอ" กระจ่ายกระซิบถาม หันซ้ายหันขวาถามหน้า

หลังอีกต่างหาก

"ร้ายวิปริตนะ!"

กระจ่ายได้แต่เง็งงันเมื่อได้ยินคำบอกเล่าจากนิต... *อะไรมันจะขนาด
นี้นั้นนะ อุตส่าห์ตั้งใจที่สามารถเข้าทำงานที่นี่ได้ นึกว่าตัวเองเก่งอยู่ไม่น้อย
ที่แท้ก็แค่มารองรับอารมณ์กะเทยยักษ์เข้าไป อายากจะบ้าตาย...แต่ยังไงฉัน*

ก็ยังไม่ยอมถอดใจง่ายๆ ทรอท ตราบใดที่ยังไม่ได้เจอกับ 'นรา' พระเอก
นมเบอร์วันของค่าย เพราะเขาเป็นนักแสดงในดวงใจของฉันนะสิ...

"พุงนี้จะต้องออกกองถ่ายแต่เช้า ให้มาถึงที่ทำงานหกโมงตรง" นั่นเป็น
คำสั่งของกะเทยยักษ์ที่ทิ้งใส่หน้าเธอก่อนจะเดินสะบัดกันเบอะๆ จากไป
ปล่อยให้กระต่ายนั่งนั่งราวถูกตรึงด้วยของหนัก วันหนึ่งวันหนูเธออ้อเพราะ
ได้รับแต่คำสั่งเรื่องงานที่ส่งไปก็แตกดันไป

ไม่รู้อะไรนักหนา เพิ่งเจอหน้ากันแค่นี้

"จะรอดมั๊ยเนี่ยเรา" เธอพึมพำกับตัวเอง

"หวัดดีครับ มีใครเห็นพี่เล็กบ้างเอ่ย" เสียงทุ้มนุ่มหูของใครคนหนึ่ง
ดังมาจากเบื้องหลัง กระต่ายหันขวับด้วยว่าน้ำเสียงนั้นช่างคุ้นหูเหลือเกิน

"ว้าย! พี่นรา! ไซพี่นราจริงๆ ด้วย" กระต่ายกระโดดเข้าไปหาชายหนุ่ม
อย่างตื่นเต้น ใบหน้าหล่อเหลาราวเทพบุตรนั้นทำให้เธอแทบแต่ดึ้น

ดูสิ... รอยยิ้มเขาอ่อนโยนชะมัด

"ครับผม ครับ...ใจเย็น" ซูเปอร์สตาร์หนุ่มยิ้ม มองหญิงสาวตรง
หน้าอย่างขบขัน กระต่ายยิ้มอายๆ แต่ก็ยังมองชายหนุ่มร่างสูงโปร่งตรง
หน้าอย่างหลงใหลคลั่งไคล้

"เพิ่งเข้ามาทำงานล่ะสิ" เขาเอ่ยทักพร้อมรอยยิ้มกระจ่าง

"ค่ะ" กระต่ายขานรับ ดวงตาเปล่งประกายระยับพรราวฝัน

"เดี๋ยวค่อยคุยกันนะครับ ว่าแต่ตอนนี้พี่เล็กอยู่ที่ไหนเอ่ย"

"เพิ่งเดินออกจากห้องตะกี้นี่เองค่ะ" กระต่ายบอกออกไป รู้สึกอิจฉา
กะเทยยักษ์ซึ่งดันมีชื่อเล่นว่า 'เล็ก' คนที่นราเดินตามหาอยู่ในเวลานี้

"ขอบคุณครับ แล้วค่อยคุยกันนะ" เขาเอื้อมมือมาลูบเรือนผมสั้น
ของกระต่ายที่ถึงแม้จะหวีเรียบมาแต่เช้า แต่ก็เริ่มยุ่งเหยิงตั้งแต่อู๋ในลิฟท์
อย่างเบาๆ แล้วหมุนตัวเดินออกจากห้องไป ในขณะที่ใบหน้าหล่อเหลา
ราวเทพบุตรนั้นยังแถมรอยยิ้มเช่นเดิม

เด็กสาวเดินมาหึ่งตัวที่แก้อี้อย่างเลื่อนลอย ไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ มันยิ่งกว่าความฝัน นราน่ารัก อ่อนโยน และไม่รังเกียจที่จะพูดคุยกับ ผู้หญิงธรรมดาอย่างเธอด้วย

"กรี๊ดดด"

"ใครตายหรืออะหล่อน" กะเทยยักษ์โผล่เข้ามาในห้อง ไขหน้าอวบอุม นั้นบึ้งตึง เพิ่มความอัปลักษณ์แก่เจ้าตัวมากยิ่งขึ้น

"เอ่อ...เปล่าค่ะ" กระต่ายได้แต่ยิ้มแหง

"เธอนี่มันประสาทหรือเปล่า อยู่ๆ ก็ร้องกรี๊ดขึ้นมา ตกอกตกใจหมดเลย นี่ก็เย็นมากแล้ว ทำไมหล่อนยังไม่กลับบ้านกลับช่องไปซะละ อย่าลืมนะ พรุ่งนี้หล่อนต้องมาให้ถึงที่ทำงานหกโมงตรง"

"ค่ะ"

บทที่ 2

กระต่ายแทบไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองเดินฮัมเพลงในคอมมาตลอด หลังจากที่มีโอกาสได้เจอกับนรา เมื่อลงมาถึงด้านหน้าบริษัท ขณะที่ก้าว ขาลงบันไดเล็กๆ เพื่อตรงไปยังป้อมยามนั้น เธอก็ต้องหวีดร้องออกมา อย่างสุดเสียง เพราะร่างเล็กๆ ของเธอไถลลื่นพื้นมันปลาบเข้าให้ ก็นกระแทกจนรู้สึกกระบมไปหมด แต่ยังไงก็ไม่หนักหนาเท่ากับบริเวณนั้นที่ นอกจากผู้คนเดินเข้าออกแล้ว ยังมีกลุ่มคนจำนวนหนึ่งที่ดูออกว่าเป็น นักข่าวและช่างภาพกำลังให้ความสนใจกับชายหนุ่มร่างสูงแกร่ง 'ไอ้โจจอมวายร้าย' กำลังโพสท่าให้บรรดาช่างภาพถ่ายรูป...แน่นอน คนเหล่านั้นรวมทั้ง 'ไอ้วายร้าย' นั้นหันมามองเธอเป็นจุดโฟกัส แล้วเสียงหัวเราะก็ระงมขึ้นราวนัดหมาย กระต่ายอยากจะทำอะไรสักอย่างแต่ก็เสียให้ได้

ดูสิ! ไอ้วายร้ายนั้นไม่หัวเราะออกมาก็จริง แต่แววตาคมดุของมัน แผงรอยแยะหยันเรา กระต่ายผุดลุกขึ้นทำท่าจะวิ่งออกไป แต่แล้วก็ชะงักเมื่อได้ยินเสียงหัวตุนั้นดังขึ้น

"นอกจากจะประสาทแล้วยังชุ่มซำมเฟอะพะ" ลิ่นเสียงนั้นเธอก็